

РЕШЕНИЕ

№ 4894

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3344** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба от К. С. С. от [населено място], чрез адв. А., срещу СДВР, за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди в размер на 2073, 64лв., произтичащи от незаконосъобразен административен акт – заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР, обявена за нищожна с влязло в сила съдебно решение №7449 от 29.11.2019г. по адм. дело № 9310 от 2019г. на АССГ. Вредите се състоят в неизплатено в цялост допълнително месечно възнаграждение на ищеца за изпълнение на специфични дейности на основание чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР за периода от 18.04.2018г. до 01.11.2019г. в размер на 1900лв., вследствие на издадената нищожна заповед. Освен това се претендира и сумата от 173, 64лв., представляваща мораторна лихва върху претендираната сума за периода от 12.05.2020г., когато длъжникът е поканен да плати, до 05.04.2021г. – датата на завеждане на исковата молба, както и законната лихва върху главницата от тази дата до окончателното плащане. Претендират се разноси по списък. В съискът е увеличен на 2 195,83лв. главница и 240лв. мораторна лихва.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, в писмен отговор от 16.04.2021г., оспорва иска по основание и размер. Счита, че исковата претенция следва да се насочи срещу Министерството на вътрешните работи, защото

министърът е единственият компетентен орган да определи размера на допълнителните възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители и това правомощие не е делегирано на директора на СДВР. Оспорва се, че ищецът има право на възнаграждение за специфични служебни дейности, както и на възнаграждение в претендирания от него размер. Поради това се иска отхвърляне на иска, и алтернативно- намаляване на размера на претендираното обезщетение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на иска и моли исковата молба да бъде уважена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Видно от кадрова справка, ищецът е назначен на длъжността старши полицай (водач на патрулен автомобил) в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР със заповед № 513з-2425 от 23.03.2018г. Съгласно т.2 от длъжностната характеристика за тази длъжност, заемащият я осъществява дейност по охрана на обществения ред, като останалите дейности влизат в понятието патрулно-постова дейност съгласно чл.2, ал.1 от Инstrukция № 8121з-929 от 2.12.2014 г. за патрулно-постова дейност.

Със заповед № 8121з-671 от 09.06.2015г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 179, ал.2 и чл. 178, ал.1, т.2 и §1, т. 26а от ЗМВР е определено допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, като съгласно т.1.7, б. а)аа от нея за патрулно-постова дейност или опазване на обществения ред в [населено място] то е до 80% от базата, утвърдена със ЗДБРБ за съответната година. Съгласно чл. 62 от ЗДБРБ за 2018г. и чл. 61 от ЗДБРБ за 2019г. тази база е 380 лв. от 1 януари 2018 г. Съгласно заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР на основание чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР във връзка с т.1.7, б. а)аа от МЗ № 8121з-671 от 09.06.2015г. на ищеца в качеството на старши полицай – водач на патрулен автомобил в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни дейности“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 30% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл. 177, ал.2 и чл. 180, ал.2 от ЗМВР, считано от 18.04.2018г. Тази заповед е обявена за нищожна с решение № 7499 от 29.11.2019г. по адм. дело № 9310 от 2019г. на АССГ, 24 с-в. Решението е влязло в сила на 20.12.2019г. С молба от 12.05.2020г. до директора на СДВР ищецът е поискал да му се изплати дължимото възнаграждение, считано от 18.04.2018г. Съгласно заповед № 513з-6159 от 14.08.2018г. на директора на СДВР на основание чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР във връзка с т.1.7, б. а)аа от МЗ № 8121з-671 от 09.06.2015г., изм. със заповед № 8121з-532 от 03.04.2017г. на министъра на вътрешните работи, на ищеца в качеството на старши полицай – водач на патрулен автомобил в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни дейности“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 50% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл. 177, ал.2 и чл. 180, ал.2 от ЗМВР, считано от 25.07.2018г. Съгласно заповед № 8121к-9077 от 03.05.2019г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 178,

ал.1, т.2 от ЗМВР във връзка с т.1.7, б. а)аа от МЗ № 8121з-671 от 09.06.2015г. на ищеца в качеството на старши полицаи – водач на патрулен автомобил в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни дейности“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 80% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл. 177, ал.2 и чл. 180, ал.2 от ЗМВР, считано от 12.04.2019г.

По делото е изслушано заключение на ССЧЕ, според което в периода 18.04.2018г. – 25.07.2018г. на ищеца е изплатено допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности в размер на 30% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база съгласно заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР. В периода 25.07.2018г. – 12.04.2019г. на ищеца е изплатено възнаграждение в размер на 50% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база съгласно заповед № 513з-6159 от 14.08.2018г. на директора на СДВР. В периода 12.04.2019г. – 01.11.2019г. на ищеца е изплатено възнаграждение в размер на 80% от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ за съответната година база съгласно заповед № 8121к-9077 от 03.05.2019г. на министъра на вътрешните работи. Полагашото се допълнително месечно възнаграждение за изпълнение на специфични дейности на основание чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР вещото лице е приело, че е 190лв. Тази сума е определена като получената от ищеца сума от 152лв. месечна е разделена на 80%. В периода 18.04.2018г. – 01.11.2019г. дължимото на ищеца допълнително възнаграждение по чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР е общо 4180 лв. В сз вещото лице коригира сумата, като уточнява, че погрешно в таблица 1 е посочила 3 пъти м. 07.2018г. и 2 пъти м. 04.2019г. За същият период му е изплатено допълнително възнаграждение в размер на 1414,17лв. Неизплатеното възнаграждение е в размер на 2765, 83лв. като след корекцията от цитираната грешка в заключението сумата е 2195, 83лв. Лихвата върху това възнаграждение за периода от 12.05.2020г. до 05.04.2021г. е 382,01лв., като след корекцията на сумата лихвата възлиза на 200,70лв.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес от водене на настоящото производство и по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията. Разгледан по същество, искът е неоснователен по следните съображения:

За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и да бъде ангажирана отговорността на ответника е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР е обявена за нищожна. Ирелевантно е, че директорът на СДВР не е имал

основание да я издава, защото това е относимо към нейната законосъобразност, а не обезщетението за вреди от прогласяването ѝ за нищожна. Следователно налична е първата предпоставка: незаконосъобразен административен акт, който е обявен за нищожен с влязло в сила съдебно решение.

При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор на този въпрос – представляват ли тези вреди пряка последица от издаване на незаконосъобразния административен акт.

Претендира се обезщетение за нанесени неимуществени вреди в размер на 1900лв., причинени на ищеца в периода 18.04.2018г.- 01.11.2019г., т.е. от момента, от който се е прилагала нищожната заповед до началото на месеца, в който е влязъл в сила съдебния акт за обявяването на тази нищожност. Видно от доказателствата по делото, дължимото на ищеца обезщетение по чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР е било определяно въз основа на нищожната заповед от 18.04.2018г. до 14.08.2018г., когато е приета нова заповед със същия предмет № 513з-6159 от 14.08.2018г. По делото няма данни тази заповед да е отменена, поради което за периода на действието ѝ размерът на дължимото допълнително възнаграждение на ищеца е било определяно съобразно тази заповед, а не съобразно заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. Същото се отнася и до периода 12.04.2019г. – 01.11.2019г., когато размерът на дължимото допълнително възнаграждение на ищеца е било определяно съобразно трета заповед № 513з-9077 от 03.05.2019г. Следователно в периода 14.08.2018г. – 01.11.2019г заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР, от която се претендира да са причинени вреди, не е действала. След като в този период размерът на обезщетението се е определял по други заповеди, то няма как вредата от неправилното му определяне да произтича от заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР. При тези факти съдът приема, че единственият период, в който ищецът е бил засегнат от нищожната заповед е от 18.04.2018г. до 14.08.2018г. – 4 месеца. В този период обаче заповедта също не му е причинила претендираната от него вреда. Това е така, защото в т.1.7, б. а)аа от издадената въз основа на чл. 179, ал.2 от ЗМВР заповед № 8121з-671 от 09.06.2015г. на министъра на вътрешните работи размерът на възнаграждението по чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР е определен „до 80%“, а не е фиксиран. Изплатеното на ищеца допълнително възнаграждение в размер на 30% е под този максимум, следователно не нарушава заповедта на министъра, нито закона. Никъде от нормативния акт или от заповедта на министъра на вътрешните работи не е посочено задължение за изплащане на допълнително възнаграждение по чл. 178, ал.1, т.2 от ЗМВР в определения максимален размер. Поради това вреда в този случай ищецът може да претърпи само ако въобще не му е изплащано такова възнаграждение. Видно от заключението на ССЧЕ, в периода 18.04.2018г. до 14.08.2018г. на ищеца е изплатено допълнително възнаграждение за всеки месец – 8лв. за април 2018г., 60,80лв. за май 2018г., 152 лв. за юни 2018г., 19, 87лв. за юли 2018г. и 95лв. за август 2018г. Следователно същият не е претърпял вреда и в този период.

Относно причинната връзка между незаконосъобразния акт на ответника и твърдения вредоносен резултат от административната му дейност, след като липсват претърпени от ищеца имуществени вреди, съдът намира, че такава връзка не съществува. Връзката предполага минимум два елемента, посочени по-горе, и липсата на един от тях прави невъзможно привързване на другия към определен резултат.

При липса на две от задължителните три предпоставки за основателност на исковата претенция, същата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Същият извод се

налага и за акцесорната претенция за мораторната лихва от 12.05.2021г. – датата на поканата за плащане, до датата на завеждане на исковата молба – 05.04.2021г., както и за законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане.

При този изход на спора на ответника съгласно чл. 10, ал.2 от ЗОДОВ се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв., определено съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, II-ро отделение, 41 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на К. С. С. от [населено място], чрез адв. А., срещу СДВР, за присъждане на обезщетение за претърпени от имуществени вреди в размер на 2195, 83 лв., произтичащи от незаконосъобразен административен акт – заповед № 513з-3553 от 02.05.2018г. на директора на СДВР, ведно със сумата от 240 лв., представляваща мораторна лихва върху претендираната сума за периода от 12.05.2020г. до 05.04.2021г., както и за законната лихва върху главницата от тази дата до окончателното плащане.

ОСЪЖДА К. С. С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 200лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: